

«Ο δάσκαλος»

Ένας μοναχικός άνθρωπος που γράφει και γράφει...

Τα μάτια του πετάνε σπίθες, το μυαλό του γεννά ιδέες, δε σταματάει να φαντάζεται και ξεκινά ένα μεγάλο ταξίδι.

Σε όσα έχει συναντήσει και σε όσα θα ήθελε να συναντήσει.

Η πένα του γεμίζει αδιάκοπα με μαύρο μελάνι τις αδειανές ολόλευκες σελίδες ενός ξεφτισμένου παλιού τετραδίου.

Οι σελίδες του αποτυπώνουν πόνο, αγάπη, χαρά, ειρήνη, στεναχώρια.

Όλα μέσα σε ένα ξεφτισμένο τετράδιο.

Μα πόσα μπορεί να χωρέσει;

Τα χρόνια περνάνε, τα μαλλιά του ασπρίζουν. Όμως οι σελίδες δεν παύουν να γεμίζουν.

Στο σκοτεινό καμαράκι δε σβήνει το φως της ζωής και του ονείρου και ο άνθρωπος γράφει και γράφει.

Το σώμα του γερνάει, τα ρούχα του παλιώνουν, μα το βλέμμα του πετάνει σπίθες, όπως όταν άρχισε να γράφει. Το δωμάτιο μένει ατακτοποιήτο.

Πεταμένα χαρτιά, βιβλία, τετράδια τριγύρω και η μυρωδιά της έμπνευσης και της σκόνης περιτριγυρίζει το δωμάτιο.

Κάποια στιγμή η πένα σταματάει.

Τα μαλλιά έχουν πέσει.

Στο βιβλίο γράφεται η λέξη «ΤΕΛΟΣ» και τα μάτια γεμάτα σπίθες κλείνουν.

Το κουρασμένο κεφάλι ακουμπάει πάνω στα βιβλία και η λάμπα σβήνει.

Το βιβλίο όμως μένει, η ιστορία μένει γραμμένη σε ένα ξεφτισμένο τετράδιο,
γεμάτο σελίδες με καλλιγραφικά όμορφα γράμματα που φωνάζουν:

«Ελάτε να διαβάσετε! Ελάτε να μάθετε!»

Το βιβλίο ταξιδεύει στα χρόνια και μαγεύει το κοινό.

Τους μεταφέρει σε άλλους κόσμους.

Τους κάνει να νιώθουν.

Τα μηνύματά του μένουν άθικτα στους αιώνες και μορφώνουν τους
ανθρώπους, ενώ ο συγγραφέας από τον ουρανό παρακολουθεί τους αναγνώστες
να μαθαίνουν και χαμογελάει ικανοποιημένος.

Μαριάννα Μπιτσάνη
Α2 Γυμνασίου